

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars I. Et II. Sub Cælestino papa I. anno
CCCCXXI.

Parisiis, 1644

Capvt VIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15062

ANNO CHRISTI 431.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄.

CAPVT VIII.

Τῷ ἀγαθεστάτῳ καὶ θεοφιλεστάτῳ συλλήγοργῳ Νεστορίῳ Κυρίλλῳ ἐν κυρίῳ χαίρειν.

Religiosissimo, Deique amantissimo comministro Nestorio, Cyrillus in Domino Sal.

ΚΑΤΑΦΛΥΑΡΟΥΣΙ ΜΗΝ, ὡς ἀκούω, ἱερεῖς τῆς ἐμῆς ὑπολήψεως ὅτι τῆς σῆς θεοσεβείας καὶ τῆτο συχαῖς, τὰς τῆς ἐν πέλει σωόδοις καιροφυλακοῦντες μάλιτα, καὶ τὰ γὰρ καὶ τέρπειν οἰόμενοι πῶ σὺ ἀκούω καὶ ἀβουλήτοις πέμπτοις Φωναῖς, ἠδὲ κημένοι μὲν οὐδὲν, ἐλεγχθέντες δὲ, καὶ τῆτο * χρησίμως ὁ μὲν, ὅτι πύφλοις ἠδὲ κηκαὶ καὶ πένητας ὁ δὲ, ὡς μητεὶ ἕξιφ ἐπανατείνας ὁ δὲ, θεραπαῖνη συγκακλωφῶς χρυσίφ δλλόσειφ, καὶ ποιαντίφ ἐζηκῶς ἀεὶ πῶ ὑπόληψιν, ἡ ἐκ ἀν ἄξιατό ἡς συμβεῖναι ἡσι καὶ τῆς λίαν ἐχθρόν. πῶ οὐ πολὺς τῆς ποιούτων ὁ λόγφ ἐμοὶ, ἵνα μήτε ὑπὲρ φ διασπίτω καὶ διδασκαλφ, μήτε μὲν ὑπὲρ τῶν πατέρας τῶ τῆς ἐνούσης μοι βραχύπτηφ * ἐκτείνοιμι μέτεφ. οὐ γῆρ ἐνδέχεται τὰς τῆς Φαύλων διαδράναι σκαμπῆτας, ὡς ἀν ἔλοιτό πε διαβιούφ. ἀλλ ἐκείνοι μὲν θεράς κῆ πικρίας μεσὸν ἔχοντες τὸ σῶμα, τῶ πάντων δόπολορησονται κητῆ. τετραύμομα δὲ πάλιν ἐγὼ παρῶς τὸ ὅτι μάλιτα πρέπον ἐμαυτῶ, καὶ ὑπομνήσω καὶ νῦν ὡς ἀδελφόν ἐν κυρίῳ, τῆς διδασκαλίας φ λόγον καὶ τὸ ὅτι τῆ πῆσι φρόνημα μῆ πάσης ἀσφαλείας ποιείσθαι παρῶς τῶν λαοὺς ἐνούσῃν τε, ὅτι τὸ σκαυδαλίσθαι

INTELLIGO quosdam meæ apud tuam pietatem existimationi detrudere, multa que temere effutire; idque crebro, ac tum maxime quando magistratus coguntur: fortasse etiam nonnullam hac ratione oblectationem auribus tuis afferre se opinantes; homines nulla unquam iniuria a me affecti, sed salubriter tantum conuicti; hic quidem quod cæcos egenosque per iniuriam oppresserit; alius quod ferrum in matrem strinxerit; alius quod ancillæ præfidio aurum alienum abstulerit, & cuiusmodi improbitatis suspicionem semper laborauerit, cuiusmodi ne infensissimos quidem hostes laborare optauerit quispian. Verum istos, & si qui eius farinae sunt alii, non multum moror, ne supra magistrum & Dominum, vel etiam supra maiores nostros tenuitatis meæ mensuram extendere videar. Fieri enim nullo modo potest, quamcumque demum vitæ rationem inieris, ut prauorum maledicorumque hominum dentes euadas. Sed illi quidem maledicentia est acerbata- P. sal. 13. tis os plenum habentes, coram omnium iudice causam dicturi sunt. Ego vero ad id denuo reuersus, quod me potissimum decere existimo, te veluti fratrem in Domino etiamnum admonere non graabor, ut prædicationis sermonem, fideiq; doctrinam cum omni cautione populo proponas; cogitesque seruo, si vehementer illi

Deum irritant qui e pusillorum numero vel vnū tantum in Christum credentem scandalizaerint; quanta diligentia, quantaque dexteritate opus sit, si tota quæpiam multitudo grauius offensa sit, vt scandalis prudenter præcisus, sanum fidei sensum sermonemque veritatis studiosis afferamus. Ad hoc autem præstandum illud contulerit, si sanctorum Patrum scripta euoluentes, quam maximi illa facere studeamus; nosq; ipsos probantes, numsimus in fide, vt scriptum est, ad rectas & irreprehensibiles eorum sententias nostras cogitationes apte conformemus.

Sacra itaque & magna illa Synodus tradit ipsum vnigenitum Dei Filium naturaliter ex Deo Patrenatum, Deum verū de Deo vero, lumen de lumine, per quem Pater omnia condidit, descendisse, incarnatum & hominem factum, passum esse, tertia die resurrexisse, & ad cælos ascendisse. His verbis hisque dogmatis nos quoque insistere oportet, sedulo animo pertractantes, ecquidnam sit, Dei Verbum incarnatum ac hominem factum esse. Neque enim dicimus, Verbi naturam per sui mutationem carnem esse factam; sed neque in totum hominem transformatam ex anima & corpore constitutum: asserimus autem, Verbum vnita sibi secundum hypostasim carne animata rationali anima, inexplicabili incomprehensibilique modo hominem factum, & hominis filium extitisse, non per solam voluntatem aut beneplacitum, siue per solam personæ assumptionem. Et

ὡς μόνον ἓνα τῶν μικρῶν τῶν πνευμάτων εἰς Χριστὸν ἀφορητὸν ἔχον τὴν ἀναγκαστικὴν εἰς δὲ δὴ πληθὺς εἶναι τὸ σωτήριον τῶν λευπητῶν, πῶς οὐχ ἀπίστεως διτεχνίας ἐν χρεία κατεσκευασμένον, πρὸς τὸ δεῖν ἐμφρόνως ἀπολεῖν τὰ σκάνδαλα, καὶ ὑγιαίνει τῆς πίστεως καθυρῶναι λόγῳ τοῖς ζητοῦσι τὸ ἀληθές; ἔσται δὲ τὸ πᾶν καὶ μάλα ὀρθῶς, εἰ τοῖς τῶν ἁγίων πατέρων ἀπολυτῶντες λόγοις, πολλοὶ τε αὐτῶν ποιῶνται σωσάμενοι, καὶ δοκιμάζοντες αὐτῶν, εἰ ἔσμεν ἐν τῇ πίστει, καὶ τὸ γεγραμμένον, ταῖς ἐκείνων ὁδοῖς καὶ αὐτοῖς πληθίοις δόξαις ταῖς ἐν ἡμῖν ἐνοίας εὖ μάλα συμπλάθωμεν.

Εφη τοίνυν ἡ ἁγία καὶ μεγάλη σύνοδος, αὐτὸν ἐκ θεοῦ πατρὸς καὶ φύσιν ὁμογενῆ τὸν μονογενῆ, ἐκ θεοῦ ἀληθινοῦ θεὸν ἀληθινόν, τὸ φῶς τὸ ἐκ τοῦ φωτός, δι' οὗ πάντα πεποιήκεν ὁ πατήρ, κατελθεῖν, σαρκωθῆναι τε καὶ ἐνανθρωπήσαι, παιδεῖν, διδάσκειν τῇ τελείῃ ἡμέρᾳ, καὶ ἀνελεῖν εἰς οὐρανοὺς. τοῦτοισ δὲ καὶ ἡμεῖς ἔπειθαμεν δεῖν καὶ τοῖς λόγοις καὶ τοῖς δόγμασι, ἐννοοῦντας ὅτι τὸ σαρκωθῆναι καὶ ἐνανθρωπήσαι διηλοῖ ἐκ θεοῦ λόγον. οὐ γὰρ φησὶ, ὅτι ἡ τῶν λόγων φύσις μεταποιήσεται γέρονε σαρκί, ἀλλ' οὐδὲ ὅτι εἰς ὅλον ἀνθρώπον μετεβλήθη, ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος ἐκείνου ὃ μάλλον, ὅτι σὰρκα ἐψυχώμεθ' ἐν λογικῇ ἐνώσει ὁ λόγος ἑαυτῷ καθ' ἑαυτῶσιν, ἀφράτως τε καὶ ἀσθενήτως γέρονεν ἀνθρώπου, καὶ κηχημάτευεν ἵδὸς ἀνθρώπου, οὐ καὶ ὅτι

λασιν μόνῳ ἢ διδοκίαι, ἀλλ' οὐδὲ ὡς ἐν παρολίῳ παρῶπου μόνου καὶ ὅτι

AVGUSTINUS 411

ANNO CHRISTI 431.

ὅτι διάφοροι μὲν αἱ πρὸς ἐνόητα πλὴν Ἀληθινῶν σωματικῶν φύσεως, εἰς δὲ ὅξ ἀμφοτέρων Χριστὸς καὶ υἱὸς· οὐχ ὡς τῆς τῆς φύσεων διαφορᾶς ἀνηρημένης διὰ τὴν ἔνωσιν, ἀποτελεσασῶν δὲ μᾶλλον ἡμῖν ἓνα κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ υἱόν, θεότητες τε καὶ ἀνθρώπιτος, διὰ τῆς ἀφράσου καὶ ἀπορήτου πρὸς ἐνόητα σωδρομῆς. οὕτω τε λέγεται, καίτοι πρὸς ἀπάντων ἔχων πλὴν ὑποφύξιν, καὶ γυνηδὺς ἐκ πατρὸς, γυνηδὺν καὶ κτ' σαρκῶ ἐκ γυναικός· οὐχ ὡς τῆς θείας αὐτῆς φύσεως ἄρξην τῆ ἐξ ἁλαβούσης ἐν τῇ ἀγία παρθένω, οὔτε μὲν δευτέρως ἀνακαίως δι' ἑαυτῶν δευτέρας γυνησεως μὲν πλὴν ἐκ πατρὸς. ἐστὶ γὰρ εἰκαῖόν τε ὁμοῦ καὶ ἀμαδὲς ὑπαρξοντα πρὸ πάντων αἰώνων, καὶ σωαίδιον τῷ πατρὶ, δεῖδαι λέγειν ἄρχης τῆς εἰς τὸ ἐξ ἁ δευτέρας. ὅτι δὲ δὲ ἡμᾶς, καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν, ἐνώσας ἑαυτῶν καθ' ἑαυτῶσιν τὸ ἀνθρώπινον, πρὸς ἁλθεν ἐκ γυναικός, ταῦτα ποι λέγεται γυνηδὺν σαρκικῶς. οὐ γὰρ πρὸς ἀνθρώπου ἐγγυηθῆ κοινός ἐκ τῆς ἀγίας παρθένου, εἶθ' οὕτω κατὰ πεφοίτηκεν ἐπὶ αὐτὸν ὁ λόγος· ἀλλ' ὅξ αὐτῆς μητέρας ἐνωθεῖς, ὑπομείναι λέγει γυνησιν σαρκικῶν, ὡς τῆς ἰδίας σαρκὸς τῆς γυνησιν οἰκονόμος. οὕτω φαμὲν αὐτὸν καὶ παθεῖν καὶ ἀναστῆναι· οὐχ ὡς τῆς θεοῦ λόγου παθόντος εἰς ἰδίαν φύσιν ἢ πληγῆς, ἢ διασπῆσῆς ἢ λων, ἢ ἡρωῦν τὰ ἕτερα τῆς ἡραυμάτων ἀπαδὲς γὰρ τὸ θεῖον, ὅτι καὶ ἀσώματον. ὅτι δὲ τὸ γερονός αὐτῆς ἰδίον σῶμα πέπονθε ταῦτα, πάλιν αὐτὸς λέγεται παθεῖν

Concil. Tom. 5.

quamvis naturæ sint diuersæ, vera tamen vnione cocuntes vnum nobis Christum & Filium effecerunt: non quod naturarum differentia propter vnionem sublata sit, verum quod diuinitas & humanitas secreta quadam ineffabilique coniunctione in vna persona vnum nobis Iesum Christum & Filium constituerint. Ad hunc modum, qui ante omne sæculum existit, & ex Patre genitus fuit, secundum carnem ex muliere natus dicitur: non quod diuina illius natura existentie suæ initium in sacra Virgine sumpserit, aut quod post primam ex Patre, altera propter seipsam generatione necessario indiguerit; (stultum est enim, planeque ineptum asserere, eum qui ante omnia sæcula Patri coæternus existit, altera deno, quo existere queat, generatione indiguisse) sed quia propter nos, & propter nostram salutem humana natura secundum hypostasim sibi vnita, ex muliere natus est, hinc est quod secundum carnem natus prædicatur. Non enim primo vulgaris quispiam homo ex Virgine ortus est, in quem Dei Verbum deinde sese demiserit: sed in ipso vtero carni vnitum, secundum carnem progenitum dicitur; vtpote suæ carnis generationē sibi vt propriam vindicans. Ad eundem modum illud passum & resuscitatum dicimus: non quod Dei Verbum aut plagas, aut clauorum perforationes, aut alia id genus vulnera in propriâ naturam acceperit: (nam vt diuinum numen corporis expers est, ita perpeti quoque nihil potest) sed quia corpus quod sibi adsciuerat, hæc fuit expertum, eam ob rem ipsum nostri causa

R r

ANNO CHRISTI 431.

ANNO CHRISTI 431.

Hebr. 2.

illa perpeſſum aſſeritur. Impati-
bile enim Verbum in corpore pa-
tibili exiſtebat. Idem & de eiuf-
dem quoque morte ſentimus: ſi-
quidem Dei Verbum ſuapte na-
tura immortalē, & a corruptione
alienum, & vita rurfum & viui-
ficans eſt. Verum quia ſuum ip-
ſius corpus gratuito Dei munere
mortem, atteſtante Paulo, om-
nium cauſa deguſtauit, fit vt ip-
ſum mortem propter nos perpeſ-
ſum dicatur: non quod ipſum,
quod quidem ad propriam natu-
ram attinet, mortem exceperit
(inſania namque mera eſſet, iſtud
vel dicere, vel cogitare) ſed quia
caro illius mortem, vt modo aie-
bam, deguſtauit. Pari modo, quia
caro illius reſurrexit, ipſi reſur-
rectio tribuitur: non quod ipſum
cecidit in corruptionem; ab-
ſit; ſed quia rurfus corpus illius
exluſcitatum eſt. Ita vnum Chri-
ſtum & Dominum confitemur;
non quod hominē vna cum Ver-
bo adoremus, ne illud, cum Ver-
bo, aliquam diuiſionis imagina-
tionem menti obiiciat: ſed vnum
eundemque adoramus, quando-
quidem corpus ſuum non eſt alien-
num a Verbo, cum quo Patri af-
ſidet; non quod duo filii Patri
aſſideant: aſſidet enim vnus tan-
tum per vnionem cum propria
carne. Quod ſi vnionem ſecun-
dum hypochriſtam tamquam in-
comprehenſibilem indecentem-
que repudiauerimus, eo prola-
bimur, vt duos filios eſſe dica-
mus. Neceſſe eſt enim diſtingue-
re, & vocare; alterum quidem
per ſe hominem filii appella-
tione cohonestatum; alterum vero
per ſe ac ſeorſum Dei Verbum,
quod & nomen & rem quoque
filiationis naturaliter obtineat.

ὑπὲρ ἡμῶν. ὡς γὰρ ὁ ἀπαθὴς εἰ τῷ πάθει σώματι. καὶ ὅσον δὲ ἔθρον καὶ ἰπὶ τῆ πεθναίαι νοο-
μῶν ἀθανάτων γὰρ καὶ φύσιν, καὶ ἀφάρτων, καὶ ζωὴ καὶ ζωοποιός ὅστιν ὁ τῆ θεοῦ λόγος. ἰπὶ δὲ πάλιν τὸ ἰδίον αὐτῶ σώμα χεῖ-
λι θεοῦ, κατὰ φησὶν ὁ Γαῦλος, ὑπὲρ παντὸς ἐγβόσαιτο θανάτου, λέ-
γεται παθεῖν αὐτὸς ὑπὲρ ἡμῶν θάνατον· οὐχ ὡς εἰς πείραμ ἐλθεῖν τῆ θανάτου, τὸ γε ἦκον εἰς τιμὴ αὐ-
τῆ φύσιν· ἀποπληξία γὰρ τὸ το λέ-
γαν, ἢ φρονεῖν· ἀλλ' ὅτι, κατὰ τὴν ἐφλω δὲ τῆως, ἢ σαρκὸς αὐτῶ ἐγβό-
σαιτο θανάτου. οὕτω καὶ ἐξηγερέ-
της αὐτῶ τῆς σαρκὸς, πάλιν ἢ ἀνά-
σεισι αὐτῶ λέγεται· οὐχ ὡς πεσόν-
τος εἰς φθοράν· μὴ γήλοιο· ἀλλ' ὅτι τὸ αὐτῶ πάλιν ἐξηγερέται σώμα. οὕτω Χεῖρον ἕνα καὶ κύριον ὁμο-
λογήσμεν, οὐχ ὡς ἀθέσπον συμ-
πεσοικουῶντες τῷ λόγῳ, ἵνα μὴ τομῆς φαντασία παρεισκελινηται διὰ τῆ λέγαν τὸ, σω· ἀλλ' ὡς ἕνα καὶ αὐτῶ ἀποσοικουῶντες, ὅτι μὴ ἀλλόττει τῆ λόγου τὸ σώμα αὐτῶ, μὴ οὐ καὶ αὐτῶ συνεδρέσει τῷ πατεῖ· οὐχ ὡς δύο πάλιν συνε-
δρόντων ἡμῶν, ἀλλ' ὡς ἑνὸς καθ' ἑνωσιν μὴ τῆς ἰδίας σαρκὸς. ἐὰν δὲ τιμὴ καθ' ἑωσασιν ἑνωσιν, ἢ ὡς ἀνέφικτον, ἢ ὡς ἀκαλλῆ ἀφ-
απούμῃθα, ἐμπήλομῃ εἰς τὸ δύο λέγαν ἡοίς. ἀνάγκη γὰρ πᾶσα δι-
εἶσαι, καὶ εἰπεῖν ὅτι μὴ, ἀθέσ-
πον ἰδικῶς, τῆ τῆ ἡοῦ κλήσι πε-
μημῶν· ἰδικῶς δὲ πάλιν ἐκ θεοῦ λόγῳ ὑόπιτος ὀνομά-
τε καὶ χεῖμα ἔχοντα φισκῶς.

ANNO
CHRISTO
451

ANNO CHRISTI 431.
* εις τὸ θεῖον

οὐ διαιρετέον Τριχαρουῶ εἰς υἱοὺς δύο
τ' ἕνα κύριον Ἰησοῦν Χριστόν. * ὡφέ-
λησε κατ' οὐδένα ἕθρον ὁ ὄρθρον τῆς
πίστεως λόγον εἰς τὸ οὕτως ἔχον, καὶ ἐν εἰ-
περωσῶτων ἑνώσειν ὁ Πιφηνίως ἱε-
ρεὺς οὐ γὰρ εἰρηκεν ἡ γραφή, ὅτι ὁ λό-
γος ἀνθρώπου περὶ σωπὸν ἠύωσεν
ἑαυτῶν, ἀλλ' ὅτι γέγονε σαρκί. τὸ δὲ
σαρκί γένεσθαι ὡς λόγον, οὐδὲν ἕτε-
ρόν ἔστιν, εἰ μὴ ὅτι ἄρα πλῆθος ἡμῶν
μετέθεν ἀμαρτίας καὶ σαρκός. ἰδίῳ
δὲ σώματι τὸ ἡμῶν ἐποίησάτο, καὶ πε-
ρὶ ἡλθεν ἀνθρώπου ἐκ γυναικός, ἐκ
ἀποβελικῶς τῆς ἑστῆς θεός, καὶ τὸ ἐκ
θεοῦ γένηται πατρὸς, ἀλλὰ καὶ ἐν
περὶ σλήψα σαρκὸς μεμνηκῶς ὅτι
ἡ. τὸ περὶ βίβει πανταχοῦ τῆς
ἀκριβοῦς πίστεως ὁ λόγος· οὕτως βίρη-
σιν ἐν ἀγίοις πεφρονηκῶτας πα-
τέρας· οὕτω περὶ ἀρσὴ κασι θεοτόκον εἰ-
πεῖν πλὴν ἀγίου ἁγίου· οὐχ ὡς τῆς
τῆς λόγου φύσεως, ἢ τοι τῆς θεοπτε-
αὐτῆ πλὴν ἀρχῆς τῆς ἑστῆς λαβούσης
ἐκ τῆς ἀγίας περὶ θεοῦ, ἀλλ' ὡς γυ-
νηθέντος ἐξ αὐτῆς τῆς ἀγίου σώματος,
ψυχωθέντος τε λογικῶς· ὡ καὶ καδι-
ὑπόστασιν ἑνωθεῖς ὁ λόγος, γένηται
λέγεται καὶ σαρκί. πάντα καὶ
νῦν ὡς ἐξ ἀγάπης τ' ἐν Χριστῶ γρά-
φω, ἄρα καὶ ἄν ὡς ἀδελφόν, καὶ δια-
μῦρτορὸς ἐνώπιον τῆς θεοῦ καὶ τῆς
ἐκλεκτῶν ἀγγέλων αὐτῆ, πάντα μετ'
ἡμῶν καὶ φρονεῖν καὶ διδάσκον, ἵνα σώζη-
ται τ' ἐκκλησιῶν ἡ εἰρήνη, καὶ τ' ὁμο-
νοίας καὶ ἀγάπης ὁ συνδεσμός ἀρρα-
γῆς διαμῦροι τοῖς ἱερέσι τῆς θεοῦ.
περὶ σπῆ τ' ἄρα τὸ ἀδελφότητι· σὲ
ἡ σὺ ἡμῶν ἐν κυρίῳ περὶ σαρκί.

Nulla itaque ratione vnum Do-
minum nostrum Iesum Christum
in duos filios diuellere fas est. Por-
ro autem vt integra sit hæc rectæ
fidei ratio, nihil erit vsui persona-
rum vnio quam quidam ponunt.
Non enim scriptura dicit, Ver-
bum hominis personam sibi affo-
ciasse, sed carnē factum esse. Quod
autem Verbum caro factum per-
hibetur, id aliud nihil est, quam
quod perinde ac nos carni & san-
guini communicauit. Suum ergo
fecit nostrum corpus, prodiitque
homo ex muliere, deitate inte-
rim, aut ex Patre natiuitate non
abiecta; mansit enim in ipsa quo-
que carnis assumptione quod e-
rat. Hoc exactæ fidei doctrina
vbique prædicat; hoc sanctos pa-
tres sensisse reperiemus: ita non
dubitarunt sacram Virginem dei-
param appellare; non quod Ver-
bi natura, ipsiusve diuinitas or-
tus sui principium ex sancta Vir-
gine sumpserit; sed quod sacrum
illud corpus anima intelligente
perfectum ex ea traxerit, cui &
Dei Verbum secundum hyposta-
sim vnitum, secundum carnem
natum dicitur. Atque hæc qui-
dem ex caritate quæ est in Chri-
sto, scribenda nunc quoque existi-
maui, obsecrans te vt fratrem, &
coram Christo sanctisque ange-
lis eius obtestans, vt hæc nobis-
cum & sentias & doceas, quo ec-
clesiarum pax conseruetur, dile-
ctionisque & concordie vincu-
lum inter Dei sacerdotes indis-
solubile permaneat. Saluta, quæ
apud te est, fraternitatem. Te,
quæ nobiscum est, salutat in Do-
mino.

Ioh. 1.

Hebr. 2.